

Pel darrere Francesc Orteu

Dilluns: Queco Novell
Dimarts: Albert Om
Dimecres: Carles Capdevila
Dijous: Alfred Bosch
Divendres: Francesc Orteu
Dissabte: Sílvia Soler

ORIOI TEXIDOR

El projecte alfa

“Era d’un club religiós. Portàvem uns uniformes molt bonics, amb túniques i caputxes. Sortíem de nit amb creus en flames i fèiem activitats”, recorda un dels personatges de l’obra.

Vaig a sopar amb una colla d’actors i actrius. Surten del Teatre del Raval, on acaben de fer una obra titulada *El projecte alfa* (la web de l’AVUI en fa promoció). L’ha dirigit un amic, Jordi Frades, i n’és l’autor gairebé un germà, Biel Perelló. Així que no té gaire sentit que en faci una crítica.

L’obra, però, m’ha semblat absurda, inconsistent, sense cap ambició intel·lectual. No és una sàtira del poder. No s’endinsa en cap tragèdia humana. No retrata res. No emociona. No commou. No sacseja. I no explica altra cosa que les vi-

cissituds d’una colla d’idiotes que, seguint un argument tan atractiu com una cagarada d’ocell, encaren conflictes com ara ¿què fer quan, un cop ets al Kremlin, t’ha d’enfrontar en combat de lluita lliure al Trepanador de Kíev amb l’única arma d’una disfressa de Charlot? Si us plau, senyors, és això teatre?

Hi ha més exemples. Rex guia per la jungla el professor Kenskoff, que acaba de robar la mòmia de Lenin. Va a buscar menjar i torna abatut. “Els mandrils m’han robat la pistola. Són llestos. Hauré d’anar en

Després de robar la mòmia de Lenin, el professor Kenskoff s’endinsa en la selva africana a la recerca d’un amor perdut

compte. Ara van armats”. Kenskoff ho soluciona: “Cagarem com els homes primitius. Algú sap taekwondo?”

Una nit Rex instrueix l’ajudant del professor: “A poc a poc, sense anar directament cap a ell. Això els molesta. És millor que vagi llepant pels voltants. Els plecs i els voltants. És important. Utilitzi els dits. Amb els dits pot separar els llavis per...” “De què parlen?”, demana la noia que els enamora. “D’astronomia”.

Els acompanya sor Margarita, que resa: “Senyor, he pecat. Estic perduda... Sí?”

Tu creus...? No ho dius de veritat...? Si avui estic lletgeta... No, no m’he fet res al cabell. Que és burro. Va, ja pots penjar... No, tu primer... Molt bé, penjarem alhora... Un, dos, tres... ¿I tu per què no has penjat, tonto?”

“Sóc protestant –confessa l’ajudant–, no llegeixo la Bíblia. Com a protesta”.

Després d’hora i mitja Kenskoff conclou l’obra amb l’emotiu: “Ensella els ponis. Tornem a casa. Els ponis, ja saps, uns cavalls petits i ridículs. Què? No tenim ponis? Excel·lent”.

El sopar s’allarga. Els actors se senten feliços de participar en un espectacle sense solta ni volta. Riuen per tot i ens creuem frases enginyoses. Fem el cafè i cadascú torna a casa, pensatiu, per una Barcelona freda de carrers molls, amb la ferma convicció que poques coses hi ha més dolces que la camaraderia.

+
AVUI
Des del
1976

ÍNDEX

23.01.09

Opinió 2
Política 5
Món 10
Economia 14
Diàleg 20
Societat 23
Barcelona 32
Cultura i Espec. 36
Cartellera 41
Esports 46
El temps 52
Jocs 54
El dia d’avui 56
People 58
Comunicació 61

TEMPS D’AVUI

Andorra

Barcelona

Palma

València

DESCLOT

MORTADEL·LO I FILEMÓ

Madrid s’ha convertit en la capital del món. Hi ha de tot. No és estrany que considerin que els seus súbdits perifèrics són avorrits i provincians. ¿Com no n’han de ser si els comparem amb la llum de la fi del món i l’alegria perpètua de la festa? Ara Madrid ha inventat l’espionatge, el contraespionatge i el rebentaespionatge. I s’ho fan tot solets els senyors del PP. Esperanza Aguirre espia la gent d’Alberto Ruiz-Gallardón i Alberto Ruiz-Gallardón espia la gent d’Esperanza Aguirre. Enhorabona. La ciutat és com una enorme amanida russa on tothom espia tothom. Els *dossiers* –perquè alla en diuen dossier– puguen i baixen crus, cuinats i confitats. La part més colossal de la història és quan algun càrrec del Partit Popular arriba a afirmar per excusar-se’n i justificar-se que els seus espies es limiten a seguir alcaldes del PSOE. Com si vigilar alcaldes socialistes fos una activitat homologada i digna d’admiració. També fa petar de dents i de riure que el ministre d’Interior, el gat més vell de tots, s’exclami indignat al cel perquè potser hi ha funcionaris sota el seu control que fan “hores extres”. Estaria bé que el senyor Rubalcaba expliqués què fan quan treballen dins l’horari, perquè els dossiers que publica una premsa i l’altra no sempre són de procedència popular. I així va el món i així va Madrid. La historieta dels espies del PP hauria de servir almenys per a dues coses. En primer lloc per acabar amb el mite del dit “periodisme d’investigació”. Allà només investiguen els professionals. I també per constatar que potser aquella ciutat no és tan moderna com volem fer-nos creure els catalans. Els seus espies són aprenents de Mortadel·lo.

Comenta l'article a
www.avui.cat/51920

Demà:

Cultura

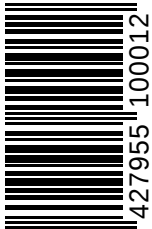
CULTURA

Tota la cultura al teu abast amb el suplement
que cada dissabte et regala l’AVUI

Només amb l’AVUI+

11268

8 427955 100012